

Φρειδερίκος Ζάλωπ

-«Πάτερ, πως ζητάς συγχώρεση από έναν πεθαμένο;»

Ήταν γύρω στα σαράντα, ιδρωμένος, με μακριά μαλλιά και μούσι. Πίσω από τις πυκνές τρίχες του θρήνου διακρινόταν ένα ωραίο, πονεμένο πρόσωπο που το χαράκωναν οι τύψεις.

Ο Ιερομόναχος Πέτρος διαισθάνθηκε πως επρόκειτο για μια διαφορετική 'συνεδρία', που άξιζε τον κόπο του. Σιώπησε και συνέχισε να πίνει το λικέρ του, κρατώντας καλλιγραφικές σημειώσεις με μια πένα σε ένα πεπαλαιωμένο χαρτί.

-«Πάμε να περπατήσουμε παρέα. Είναι η ώρα που κάνω διάλειμμα».

-«Έξω βρέχει καταρακτωδώς».

-«Καλύτερα, έλα, έχουμε μόνο 15 λεπτά».

Κλαίγοντας: -«Την γνώρισα όταν ήμουν 19 χρονών, εκείνη 17. Ήμουν πολύ σκληρός μαζί της ... και τώρα έμαθα ότι σκοτώθηκε σε αυτοκινητιστικό ατύχημα. Είχε τρία παιδιά. Την έθαψαν με το νυφικό της ... ».

-«Σε προειδοποιώ πως δεν δίνω συμβατικές αφέσεις. Πρέπει να ξέρεις σε ποιο πέρασμα μπήκες».

-«Είμαι έτοιμος να παρατήσω τα πάντα, να στερηθώ, να πονέσω, να ασκηθώ για να πετύχω την πνευματική τελείωση».

-«Δεν ήρθες στο κατάλληλο μέρος, φύγε». Ο ιερομόναχος Πέτρος άρχισε να απομακρύνεται με μεγάλες δρασκειλές.

-Φωνάζοντας: «Τι έκανα λάθος; Έφθασα από μεγάλο ταξίδι, δεν μπορώ να γυρίσω πίσω χωρίς να σας πω για το μαρτύριό μου, ιερομόναχε ... ».

-«Ζύγισε τα λόγια σου καλά και βρες έναν καλύτερο στόχο να μου πεις για την άφιξή σου. Ήρθες για να καταφέρεις κάτι ως απόδειξη στον εαυτό σου ή σε τρίτους ή για να παλέψεις να ξεπεράσεις τον κακό εαυτό σου;»

-«Για να παλέψω ...»

-«Πάλι έδωσες λάθος απάντηση. Δεν είσαι φερέγγυος ...

Η πρώτη κουβέντα που ξεστόμισες με κέρδισε και ήμουν έτοιμος να σου δείξω τον πάπυρο».

-«Ποιόν πάπυρο; Δώστε μου μια ευκαιρία, νιώθω πως με παγιδεύετε σε ερωτήσεις που δεν τολμώ να απαντήσω, μήπως πω κάτι λάθος ... Ταξίδεψα τρεις μέρες και η γυναίκα μου έμεινε πίσω στο Μόναχο ... είναι μάλιστα έγκυος ... ».

-«Όποιος ζητά συγχώρεση, πρέπει να γνωρίζει πως δεν υπάρχει στόχος, κανένα τέρμα, καμία επιβράβευση. Κανένας χαρακτηρισμός του ανθρώπου, μόνο ελπίδα στην λύτρωση».

-«Η ελπίδα δεν είναι στόχος;»

-«Η ελπίδα της λύτρωσης είναι ακέραια, αυτόνομη, χωρίς αφέντη.

Το κάνει γιατί βαθιά μέσα του ξέρει πως αν δεν τη ζητήσει ή δεν την λάβει, θα σταματούσε ν' αναπνέει ή να κινείται. Θα καθηλωνόταν σε μια αβερή κατάσταση αναισθησίας.

Την αγαπάς ακόμη;»

-«Όχι, ο δεσμός μας δεν ήταν ούτε τότε σοβαρός».

-«Γιατί ασχολείσαι μαζί της τότε, και μάλιστα ενώ είναι πεθαμένη;

Αντιλαμβάνεσαι πόσο δύσκολο είναι να λάβεις συγχώρεση από ζωντανό, και συ βουτάς αγόγγυστα σε πιο βαθιά νερά, ζητώντας από έναν νεκρό παλμό απόκριση;

Που μάλιστα δεν αγαπούσες;

Το θράσος σου μου αρέσει.

Είσαι ένα καθόλα πρόθυμο για σφαγή ποίμνιο.

Έχεις όλη την προσοχή μου.»

Ο ιερομόναχος Πέτρος του έτεινε το χέρι και του παρέδωσε τον πάπυρο. Είχε σκαλισμένη σαν επικεφαλίδα τη φράση:

«Θέλω το φάσμα μου να στοιχειώνει μόνο όσους μπορούν να καταλάβουν τη γραφή μου».

-«Διάβασέ τον και έλα μετά από εννέα μέρες να μου πεις που ταξίδεψες, τι είδες, τι ένιωσες».

-«Σε ποιο έργο εντάσσεται;»

Μόλις ο Οδυσσέας ξεδίπλωσε όλο τον πάπυρο, απογοητεύτηκε:

«Μα εδώ δεν έχει κάτι να διαβάσω παρά μόνο μια φράση, είναι μετά κενός».

-«Δες πιο προσεκτικά, τα σύμβολα, είναι ιερογλυφικές παραστάσεις».

-«Πως μπορούν να μου φανούν χρήσιμα, δεν έχω ιδέα από αυτά ...».

-«Τον βρήκε ένας φίλος μου αρχιμανδρίτης μια μέρα που τακτοποιούσε το κελί του. Ήταν τοποθετημένος σε μια ψηλή βιβλιοθήκη, μέσα σε μια θήκη συντήρησης που έγγραφε ΕΥΘΡΑΣΤΟΝ και τον ξετύλιξε προσεκτικά. Είχε μόλις χειροτονηθεί και τον κουβαλούσε καθημερινά στον περίπατο, στις εξομολογήσεις, στο δεκατιανό, παντού. Όταν πέθανε, τον κρατούσαν σφικτά τα κοκκαλωμένα του δάχτυλα και ζήτησα από τον αρχιερέα που έκανε την τελετή, αν μπορούσα να τον πάρω στην ιδιοκτησία μου. Ο αποθανών είχε προλάβει να μου πει πως θα με βοηθούσε στην συγγραφή του εγχειριδίου μου.

«Δεν είναι ιεροσουλία;» μου ανταπάντησε ο αρχιερέας, αλλά σχεδόν αμέσως με κοίταξε με κατανόηση, άλλωστε έχαιρα πολύ της εκτίμησής του. Μου τον παρέδωσε και του φίλησα το

χέρι με τόση λαχτάρα που ουσιαστικά ασπάστηκε τον πάπυρο. Από εκείνη την μέρα συντροφεύει εμένα πιστά σε κάθε μου βήμα.»

-«Τι εγχειρίδιο γράφετε;»

-«Για τη συγχώρεση».

-«Σε ποιον ανήκε ο πάπυρος;»

-«Ο φίλος μου έμαθε ότι ήταν στην κατοχή ενός εξελληνισμένου μοναχού, του Φρειδερίκου Ζάλωπ, που έζησε στην Γερμανία στον 18ο αιώνα και μετανάστευσε εδώ στο Άγιον Όρος. Είχε παρατήσει την έγκυο, φυματική γυναίκα του και το παιδί του μέσα στον εμφύλιο για να επιδοθεί στην ασκητική ζωή. Ο πάπυρος άλλαξε πολλά χέρια, αλλά τουλάχιστον συντηρήθηκε ακέραιος.

-«Ποια είναι η αξία του;»

-«Ανεκτίμητη. Δημιουργεί μέσω του νεκρού κατόχου του οράματα».

-«Δεν θέλω να μπλέξω με τέτοια».

-«Είσαι ήδη μπλεγμένος».

-«Πως βρήκε ο Ζάλωπ την συγχώρεση;»

-«Κρεμάστηκε».

-«Άρα δεν την βρήκε;»

-«Σωστά. Για' αυτό πιστεύω πως θα τον προσελκύσεις.

Και οι δυο αναζητάτε απαντήσεις πάνω από πτώματα.»

-«Εσάς σας βοήθησε;»

-«Ως τώρα όχι. Βλέπεις, εγώ συγχωρήθηκα πολύ πριν αποκτήσω τον πάπυρο για τις δικές μου αμαρτίες. Ωστόσο, αδυνατώ να μεταδώσω την γαλήνη σε άλλους. Όλοι φεύγουν απογοητευμένοι και ψάχνουν άλλους μοναχούς. Τους διώχνω χωρίς δεύτερη σκέψη, γιατί αισθάνομαι πως δεν νιώθουν μεταμέλεια στ' αλήθεια. Μετά το ρίχνω για ώρες στο γράψιμο. Εκεί αναδύομαι καλύτερος «συγχωρητής», κανείς δεν μου ζητάει τον λόγο στα γραπτά, η συγχώρεση αιωρείται σαν μυστήριο.

Όπως φαίνεται ο πάπυρος πρέπει να πέσει στα σωστά χέρια. Να 'λειτουργεί' μέσα από 'εκλεκτούς' του μοναχού, που καταφέρνει η ιστορία τους να τον συγκινήσει και να επαναφέρει τον νεκρό παλμό του, βάζοντάς τον να αναβιώσει το δικό του ταξίδι προς την μετάνοια, το οποίο έμεινε ημιτελές.

Βλέπεις, Οδυσσέα, όταν κατάλαβε ο Ζάλωπ τα λάθη του, η γυναίκα και το αγέννητο παιδί του ήταν ήδη νεκρά. Αποζητώντας ως πατέρας έμπρακτες λύσεις εξιλέωσης, για να τις εφαρμόσει στον πρωτότοκο γιό του, το βάρος των τύψεων για τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς του, τον οδήγησε στην αυτοκτονία.»

-«Άρα, ζητώ από εσάς βοήθεια για συγχώρεση, ενώ δεν είστε ικανός σε αυτό το λειτούργημα;»

-«Θα μπορούσες να το θέσεις και έτσι.

Άλλωστε αν είχες χρόνο να με γνωρίσεις, θα καταλάβαινες πως δεν είμαι έμπορος, όπως οι περισσότεροι. Αν δεν αφουγκραστώ την ισχυρή δόνηση της απελπισίας και αντιληφθώ πως όσοι με προσεγγίζουν δεν αισθάνονται παγιδευμένα πουλιά σε κλουβιά χωρίς πόρτες, τους αποπέμπω.

Ωστόσο, θα μου φανείς σίγουρα χρήσιμος για να εντρυφήσω στην άφεση σε καταστάσεις που ξεπερνούν τα τετριμμένα όρια».

-«Θεωρούνται τετριμμένες οι ζωές των ανθρώπων; Νόμιζα πως όλοι είμαστε ξεχωριστοί».

-«Μας απομένουν πέντε λεπτά.

Σε χρίζω θεράποντα του αξιώματος

ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ ΥΠΟ ΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ,

Να μια άσκηση ζωής για μένα και για σένα».

Ο Οδυσσέας πήρε τον πάπυρο, αποδεχόμενος με σιγουριά την πρόκληση και άρχισε να βαδίζει με αργό βήμα προς την πύλη.

-«Μυρίζεις η ανάσα σου ουίσκι. Κοίτα μην το ρίξεις πάλι στο ποτό. Ο Ζάλωπ δεν θα σε υπολογίσει».

-«Έπινα απ' το πρωί».

-«Πως λέγανε την κοπελιά;».

-«Πηνελόπη».

-«Ονειρέψου την σήμερα ...»

-«Μην με καθοδηγείτε. Έχω άλλωστε τον πάπυρο».

Ο ιερομόναχος μειδίασε και πήγε να πλαγιάσει.

Ο Οδυσσέας έβαλε τον πάπυρο προσεκτικά στην τσάντα του και μπήκε στο καράβι. Φοβόταν να τον ανοίξει ακόμη κι αφού έφθασε στο ξενοδοχείο. Στρώνοντας να κοιμηθεί αποφάσισε να τον ξετυλίξει. Κοιτάζοντας το πρώτο σύμβολο, δυσανασχέτησε: «Το μόνο που μου έλειπε τώρα είναι η έρευνα για τη σημασία των ιερογλυφικών ... ». Τηλεφώνησε την γυναίκα του και ξάπλωσε.

Ημέρα πρώτη-Όραμα πρώτο

4 ΠΑΡΟΔΟΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ:

Η Πηνελόπη κατεβαίνει από το σχολικό. Φοράει ωραία σκουλαρήκια, είναι αρκετά περιποιημένη. Ο Οδυσσέας που πηγαίνει στο ίδιο σχολείο και μένει κοντά, την περιμένει

αγχωμένος στην γωνία του τετραγώνου να της μιλήσει. Της ζητάει να την πάει σινεμά. Βγαίνουν και της δίνει το πρώτο φιλί.

Ο Οδυσσέας ξυπνάει κι αισθάνεται ευεξία. Πίνει νερό και ξανακοιμάται.

Ακούει στον ύπνο του μια φωνή που αντηχεί από μακριά όσο κάνει πεζοπορία με την γυναίκα και την κόρη του ψηλά στο βουνό:

-«Καθόμουν πριν χρόνια στο κελί μου, μπροστά από το παράθυρο, αμέριμος, Οδυσσέα, όταν είδα ένα όραμα».

-«Ιερομόναχε Πέτρο, εσείς είστε; Δεν σας βλέπω.»

-«Εγώ είμαι Οδυσσέα μου, ο μοναχός Φρειδερίκος Ζάλωπ ...

Είδα ένα εξασθενημένο μυρμήγκι που διέσχιζε ένα κλαδάκι σ' ένα δέντρο μεγάλο. Αυτό φυόταν μπροστά απ' τον γκρεμό. Τα άλλα μυρμήγκια κουβαλούσαν αγέρωχα στην ράχη τους τροφή συντήρησης για μήνες και συνέχισαν ατάραχα την πορεία προς τη φωλιά, όταν είδαν πως εκείνο ακροβατούσε και μάλλον ζητούσε για βοήθεια. Δεν μπόρεσαν να το κρατήσουν και εκείνο έπεσε με κρότο στο κενό».

-«Δεν μπόρεσαν ή δεν ήθελαν;» ρώτησε ο Οδυσσέας.

-«Αυτό εσύ θα πρέπει να το μάθεις.»

-«Πως έβλεπες το μυρμήγκι από τόσο μακριά;»

-«Φεύγω τώρα, με περιμένουν οι συνδαιτημόνες μου ... Μάζεψε δυνάμεις για το δεύτερο σύμβολο».

Ο Οδυσσέας ξύπνησε ταραγμένος και άρχισε να ψάχνει για τα σύμβολα. Ο ιδρώτας του χτυπούσε με βία τις σελίδες των αρχαίων βιβλίων και μονολογούσε: «Καταραμένη η απόφαση να γυρίσω στην πατρίδα».

Ημέρα δεύτερη- Όραμα δεύτερο:

✠ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ

Ο Οδυσσέας ετοιμάζεται να παντρευτεί. Στο πατρικό του είναι μαζεμένοι οι συγγενείς, η μπάντα και οι φωτογράφοι. Η μουσική αρχίζει να τον ενοχλεί. Ένας καλεσμένος τον πλησιάζει ξαφνικά, καρφώνοντάς του ένα κόκκινο τριαντάφυλλο στο πέτο. Πιάνει όμως το δέρμα από το στήθος του και ο Οδυσσέας βγάζει μια κραυγή πόνου. Όλοι οι παριστάμενοι κοιτούν προς το μέρος του Ζάλωπ. Του αρέσει αυτή η προσοχή του προφήτη.

Ο Οδυσσέας βγαίνει από το σπίτι και κοιτώντας προς τον ουρανό, το φεγγάρι του φαίνεται πορφυρένιο. Η μαμά του του δίνει να πει στα σκαλιά κατακόκκινα κράνα: «Να ζήσετε αγόρι μου!»

Περιμένοντας αργότερα στην είσοδο της Εκκλησίας ο Οδυσσέας βλέπει από μακριά την νύφη. Εκείνη φαντάζει πανέμορφη και συνάμα απόκοσμη μέσα σε ένα κόκκινο της φωτιάς νυφικό:

«Δεν περίμενα αυτό το χρώμα αγάπη μου, σου πηγαίνει όμως πολύ».

Ο παπάς του παραδίδει για τις υπογραφές κόκκινο στυλό: «Περίεργο» σκέπτεται ο Οδυσσέας.

Ένας καλεσμένος με μαύρα γυαλιά και καπέλο ξεπροβάλλει στο προαύλιο την ώρα της φωτογράφισης από μια στενή πόρτα της Εκκλησίας και πετάει στο ζευγάρι κόκκινο ρύζι. Αυτό βάφει το σακάκι του Οδυσσέα και η γυναίκα του γίνεται έξαλλη, αρχίζει να τον χτυπάει με μπουνιές στον ώμο.

-«Αλήτη, σήμερα παντρευόμαστε!»

-«Ελένη μην τον αγγίζεις, είναι ο Ζάλωπ!»

-«Ποιος;»

Ο φωτογράφος θέλει να ορίσει νέα μέρα για τη φωτογράφιση.

Όμως ο Οδυσσέας θέλει να γίνουν όλα τα βήματα του προγραμματισμένου μυστηρίου.

Ημέρα Τρίτη- Όραμα τρίτο

5

ΣΤΑΣΙΜΟ ΠΡΩΤΟ

ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΓΕΝΝΑ

Ακούγονται φωνές από την κλίνη του νοσοκομείου. Είναι οι πόνοι του τοκετού. Του πρώτου παιδιού του Οδυσσέα. Τα αίματα στάζουν από το νεογέννητο και τα πόδια της λεχώνας. Οι σταλαγματιές οδηγούν έξω στον διάδρομο και ο Οδυσσέας τις ακολουθεί φοβισμένος, όσο θηλάζει η γυναίκα του. Τον κατευθύνουν σε ένα δωμάτιο με παιδικά παιχνίδια στα αριστερά και ένα εικονοστάσι στα δεξιά. «Προχώρα στο άβατον» του λέει μια υπόκωφη φωνή. Εκεί διακρίνει το ομοίωμα της Παρθένου, που χύνει κόκκινα δάκρυα. Το κρατάει με τα ακροδάχτυλα ένας νάνος που χαμογελά σατανικά, είναι ο Ζάλωπ. Ο Οδυσσέας πλησιάζει για να σκουπίσει τα δάκρυα της εικόνας, αλλά τον προλαβαίνουν τρία κοράκια που πίνουν στο πάτωμα λαίμαργα τις σταγόνες. «Από που μπήκαν;» αναρωτιέται και κοιτάζει προς τον Ζάλωπ. Προσέχει μην λερωθούν οι γαλότσες του και ο μοναχός τον ειρωνεύεται: «Ήρθες με τα κατάλληλα παπούτσια στην γέννα της κόρης σου». Πιο πίσω διακρίνει στα τζάμια ίχνη σχηματισμένα από κόκκινες παιδικές παλάμες πλάι στις κολλημένες ζωγραφιές των παραθύρων. Ο Οδυσσέας τρέχει αλαφιασμένος πίσω προς το δωμάτιο της λεχώνας συζύγου του. Του φαίνεται πως έκανε μια ώρα για να φθάσει την πόρτα. Την αγκαλιάζει ξεσπώντας σε λυγμούς:

-«Που είναι το αίμα;» ρωτάει με αναφιλητά, πιάνοντας σφικτά και ψηλαφώντας την ρόμπα της γυναίκας του.

-«Ποιο αίμα αγάπη μου; Της γέννας; Με άλλαξαν, όταν έφυγες».

Ο Οδυσσέας γαληνεύει, κρατάει το βρέφος και του τραγουδάει. Ο Ζάλωπ, όμως, παραμονεύει.

Τέταρτη μέρα- Όραμα τέταρτο:

ρ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΙΑΣ

Γύρω επικρατούσε πίσσα σκοτάδι και ο Οδυσσέας άναψε τον φακό, ψάχνοντας μανιωδώς ανάμεσα στα σεντόνια και τα στρωσίδια για αποδείξεις. Η Πηνελόπη τον κοιτούσε έντρομη.

-«Που είναι;»

-«Οδυσσέα, τι ψάχνεις;»

-«Το αίμα! Που είναι;»

-«Έχεις τρελαθεί;»

Ο Οδυσσέας σηκώθηκε βίαια και ντύθηκε χωρίς καν να κοιτάξει την Πηνελόπη.

Του τράβηξε το βλέμμα το πρόσωπο στην κορνίζα του νεκρού του πατέρα. Τον κοιτούσε αυστηρά και αποκτούσε σταδιακά τα χαρακτηριστικά του Ζάλωπ. Φορούσε ράσα και είχε μούσι. Του πένθους.

Λίγο μετά ο Οδυσσέας είδε το γυμνό πτώμα της Πηνελόπης να αιωρείται οριζοντιωμένο με σχοινιά πάνω από το κρεβάτι του, σαν μαριονέτα. Ανάμεσα στα σχοινιά είναι μπλεγμένοι και ο λαιμός του μελανιασμένου προσώπου του Ζάλωπ. Του λείπει ο κορμός του σώματος.

-«Έτσι ίπταμαι κι εγώ για τρεις ολόκληρους αιώνες. Είναι η τιμωρία που μου άξιζε ... πρόδωσα κι εγώ μια γυναίκα ... την γυναίκα μου. Οι νεκροί δεν βρίσκουν ποτέ ηρεμία όταν γίνονται φάσματα ... ούτε ανακωχή με τους άλλους νεκρούς στο σκοτάδι. Γι' αυτό πρέπει να κερδίσουν την συγχώρεση στο φως ... ».

-«Άρα, αδίκως τυραννιέμαι;» ρώτησε ο Οδυσσέας απογοητευμένος, κοιτάζοντας ευθεία, εκεί που οι φλέβες των ματιών του Ζάλωπ πετάγονταν και μετά χάνονταν πίσω από τις αρτηρίες.

-«Προσπάθησέ το. Είσαι ο διαλεκτός.

Οδυσσέα. πιάσε τα σχοινιά, ξεκρέμασε την Πηνελόπη».

Ο Οδυσσέας παλεύει να ξεκρεμάσει την Πηνελόπη, αλλά το κεφάλι της μπλέκεται με αυτό του Ζάλωπ.

Κόκκινες κηλίδες άρχισαν ξαφνικά να σχηματίζονται στο πάπλωμα, που μεταμορφώνονταν σιγά σιγά σε μικρές λίμνες. Κάλυψαν όλο το χαλί. Ο Οδυσσέας έπρεπε να αφήσει την Πηνελόπη και να το στραγγίξει.

Πέμπτη ημέρα- Όραμα πέμπτο:

Δ ΑΜΟΙΒΑΙΟ

ΑΜΩΜΟΣ

Η Πηνελόπη είναι στην κλίνη με τον μελλοντικό της σύζυγο. Αδυνατεί να πλαγιάσει μαζί του.

-«Τι έχεις αγάπη μου;»

-«Δεν είμαι ακόμη έτοιμη».

-«Νομίζω ήρθε η ώρα, είμαστε τόσο καιρό μαζί, σε λίγο καιρό παντρευόμαστε. Μην μου πεις, είσαι άθικτη; Τότε θα περιμένω».

Η Πηνελόπη του επιτίθεται και φεύγει από το σπίτι.

-«Πηνελόπη, αγάπη μου, συγνώμη, τι είπα λάθος; Γύρνα πίσω, σε παρακαλώ!»

Ημέρα έκτη-Όραμα έκτο

Δ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΙΑΤΡΙΚΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Η Πηνελόπη είναι στην ώρα της, στο προγραμματισμένο ραντεβού με την ψυχιάτρό της. Είναι ξαπλωμένη σ' έναν καναπέ και αφηγείται την ιστορία της.

-«Τι τρόπους βρήκες να το ξεπεράσεις;»

-«Επιδόθηκα σε διάφορες δραστηριότητες και έπεσα με τα μούτρα στην δουλειά. Όταν γνώρισα τον Μάρκο, κατάλαβα αμέσως πως είναι διαφορετικός, ένιωσα εμπιστοσύνη. Αυτόν τον άντρα ήθελα να τον κάνω δικό μου.»

-«Του μίλησες ποτέ;»

-«Όχι, γι' αυτό το θέμα, ποτέ».

-«Ήρθε η ώρα».

Η Πηνελόπη βλέπει ξαφνικά μια κόκκινη κηλίδα στο σεντόνι του καναπέ και σηκώνεται να φύγει αναστατωμένη.

-«Πηνελόπη, δεν τελειώσαμε ακόμη, ακούς; Έχουμε ακόμη είκοσι λεπτά! Δεν είναι αυτό που νομίζεις, ο λεκές είναι μελάνι».

Ο Οδυσσέας ξύπνησε τρέμοντας. Στον δρόμο έλεφτε από την αφηρημάδα του πάνω στους διαβάτες που τον έβριζαν. Πήρε το καράβι και αδημονούσε να βρει τον ιερομόναχο Πέτρο.

-«Πάτερ, την κατέστρεψα!

Μου εκμυστηρεύτηκε μετά από χρόνια όταν έπεσα πάνω της, πριν φύγω στην Γερμανία, ότι μετά από αυτό δυσκολευόταν να συνάψει σχέση. Της ζήτησα συγχώρεση, αλλά δεν πίστευε στη μεταμέλειά μου

Αυτό πρέπει να σημαίνει το κόκκινο χρώμα. Είναι βαμμένο παντού, στα πρόσωπα, στα αντικείμενα, στα όνειρα, στους τοίχους, στα πάντα γύρω μου».

-«Η συμφωνία ήταν να έρθεις να με βρεις μετά από εννέα μέρες!

Κλείσε το στόμα σου και φύγε γρήγορα, θα εξαγριώσεις το πνεύμα του μοναχού Ζάλωπ, χάνοντας τη βραχύβια ισχύ που σου έδωσε».

Ο Οδυσσέας, καθώς έτρεχε, σκόνταψε κοντά στην πύλη του μοναστηρίου και έπεσε πάνω σε μια κοτρώνα. Του είχε βάλει τρικλοποδιά ο Ζάλωπ, ο οποίος άρχισε να γελά, βγάζοντας έναν στριγγό θόρυβο. Ήταν μεταμφιεσμένος σε κασίκα. Ο Οδυσσέας τον σπρώχνει:

-«Βαρέθηκα να είμαι το πιόνι σου!»

-«Σε λίγη ώρα θα σου λείψω, θα δεις, θα σ' επισκεφθώ πάλι στα όνειρά σου, το σώμα σου θα πονάει, τα μάτια θα χάνουν τις κόρες και το χαμόγελο θα ξεσκίζεται με σουγιά απ' τα χείλη σου, όπως κόβεται ο λαιμός από το τρυφερό αρνάκι ... Όπως σου είπα, το φάσμα μου στοιχειώνει μόνο όσους καταλαβαίνουν τη γραφή μου ... είμαι ο ποιμένας σου και συ ο πιο ικανός, ο πιο έμπιστος μαθητής μου ... Σε περίμενε καιρό ο ιερομόναχος Πέτρος να διαβείς το καταφύγιό μας».

-«Είσαι ένας παρανοϊκός νεκρός, βρες αλλουνού μυαλό να καταδιώξεις!»

-«Χα χα χα χα χα!»

Ημέρα έβδομη-Όραμα έβδομο

☞ ΣΤΑΣΙΜΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ. Η ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ.

Ο Οδυσσέας είναι στην δουλειά. Ο Ζάλωπ πιάνει ξαφνικά το χέρι του:

-«Έλα να σε οδηγήσω στο σημείο του ατυχήματος».

-«Με ποια δικαιολογία θα φύγω;»

Μια μάζα από στραπατσαρισμένα μέταλλα είναι απλωμένη σε μήκος είκοσι μέτρων. Η Πηνελόπη έχει πεταχτεί έξω από το παρμπρίζ και η σάρκα της είναι κομμένη στον λαιμό, το στήθος και τα πόδια. Το αίμα της χαμένης αθωότητας και του χτυπημένου σώματος έχει αναμιχθεί στον δρόμο με βενζίνη, λάσπη και διάφορες υγρασίες της γης. Ο Οδυσσέας τρέχει προς τον τραυματιοφορέα, αλλά τα βήματά του ανακόπτονται. Τον βλέπει από μακριά να παλεύει να της κάνει καρδιο-αναπνευστική ανάνηψη και τον βοηθό του να κρατάει καλώδια πάνω από το κεφάλι της. Τελικά καταφέρνει να τους προλάβει πριν τηνβάλουν στο ασθενοφόρο. Η Πηνελόπη μετακινείται μεθοδικά και ξαφνικά το ένα της χέρι τεντώνεται ακουμπώντας αυτό του Οδυσσέα. Οι φλέβες διαγράφονται με πυγμή και περηφάνια. Το αίμα της ξεχύνεται στο διάβα του Οδυσσέα, που της το πιάνει με αγωνία:

-«Είναι ακόμη ζωντανή;»

-«Κάντε πίσω γρήγορα, μην αγγίζετε!»

Ο Οδυσσέας μπαίνει βιαστικά στο αμάξι του και ακολουθεί.

Στο νοσοκομείο φοράει μια στολή νοσοκόμου και παρακολουθεί λαθραία, μουδιασμένος το χειρουργείο.

-«Δώσε την λαβίδα, τι χαζεύεις; Πως μπήκε αυτός ο απατεώνας στο χειρουργείο μου;»

Ο γιατρός της ανοίγει τον εγκέφαλο και τον ξανακλείνει μετά από εννέα ώρες.

Δίνει στον Οδυσσέα ένα μπουκάλι: «Πιές, ήταν χαμένη υπόθεση».

Ο εργαλειοδότης ακουμπάει συγκαταβατικά στον ώμο τον Οδυσσέα:

«Σε δοκιμάζει, μην το πάρεις.

Είδες το πνεύμα της να φεύγει; Ξετρύπωσε από τα ράμματα».

Είναι ο Ζάλωπ, μιλάει βραχνά πίσω από την μάσκα και την πράσινη ρόμπα. Ο Οδυσσέας λιποθυμάει.

Ημέρα όγδοη- Όραμα όγδοο

☪ ΜΟΝΩΔΙΑ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ

-«Νιώθεις έτοιμος;»

-«Μάλλον δεν είμαι, Ζάλωπ. Έχω να την δω χρόνια. Πρόπερσι έχασα τον ξάδελφό μου και στεκόμουν μετά βίας όρθιος όταν άκουσα το «Αιωνία του η μνήμη». Αγγιξα το φέρετρο και παραπάτησα, νόμιζα με βύθιζε ο νεκρός μαζί του. Δεν ξέρω πως θα βρω την δύναμη να ξαναπάω σε κηδεία».

-«Φόρεσε το κοστούμι, θα σε συνοδεύσω».

Ο Οδυσσέας είδε από μακριά τα στεφάνια και ένωσε ζαλάδα. Ο Ζάλωπ τον στήριξε. Εκείνη την ώρα διάβαζε ο σύζυγος της Πηνελόπης τον επικήδειο. Ο Οδυσσέας πλησίασε διστακτικά και στάθηκε πίσω από το πτώμα της. Το τρυφερό της κεφάλι ξεπρόβαλλε στην κάσα γενναία και ένωσε ένα σφιξιμο στο στήθος. Τα κατάμαυρα μαλλιά της γίνονταν ξαφνικά λευκά στις άκρες. Απόθεσε τρεις κατακόκκινες τουλίπες στον κόρφο της, χωρίς να την κοιτάξει, και ο σύζυγος της νεκρής τον κοίταξε με καχυποψία, χάνοντας τον ειρμό στην εκφώνηση του κειμένου. Ο Οδυσσέας προσπερνά όλους τους παριστάμενους και παρακολουθεί σκυφτός την πομπή της νεκρής, από το παρασκήνιο, σε μια παγωμένη γωνιά. Δεν φαίνεται να τον αναγνωρίζει κανείς. Βγάζει ένα φλασκι και πίνει. Ο Ζάλωπ τον επιπλήττει και απειλεί να μην ξαναέρθει στον ύπνο του. Εκείνος τον σπρώχνει και όταν αντιλαμβάνεται ότι δεν έχει μαζί του τα χάπια του, αποχωρεί, τρέχοντας αλλόφρων προς το αμάξι του. Ήδη έχασε πέντε κλήσεις από τη σύζυγό του και δύο από τον ψυχίατρό του.

Ένατη ημέρα- Όραμα ένατο

ف ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΡΙΤΟ

Ο ΤΑΦΟΣ

Ο Οδυσσέας επισκέπτεται τον τάφο της Πηνελόπης. Η Πηνελόπη έχει πεθάνει δεκαπέντε μέρες πριν. Τα λουλούδια στα βάζα είναι φρέσκα. Η πλάκα στο μάρμαρο γράφει κάτω από το όνομά της: «Κάπως έτσι σταμάτησε, μαμά, η καρδιά σου ... Για ώρες ασάλευτη μιλούσες ... Βγαίνοντας από την έδρα του λογισμού μας, εισχωρώντας βίαια στην άβυσσο του ουρανού. Να μας προσέχεις από ψηλά ... Ζήσης, Αργυρώ και Πέτρα».

Ο Οδυσσέας νιώθει αγαλλίαση που τώρα επιτέλους είναι μόνος. Θύτης με θύμα. Ψιθυρίζει ένα αίτημα για συγχώρεση, κλαίγοντας. Είναι δειλός, όπως αρμόζει σε έναν ένοχο.

«Ήμουν νέος και ανώριμος Πηνελόπη ...

Είχα χάσει μόλις και τον πατέρα μου ...

Ήμουν μπλεγμένος στα ναρκωτικά ...

Πόσο ανόητος ...

Ένας καταραμένος νάρκισσος, όπως έλεγε ο πατέρας μου ...

Δεν μου άξιζες ...

Το πτώμα σου δεν βρωμίζει, όχι, δεν βρωμίζει την γη,

Εγώ την βρωμίζω.

Πηνελόπη, μ' ακούς;

Δώσε μου ένα σημάδι, σ' εκλιπαρώ ...».

Εκείνη τη στιγμή βγήκε μια σπίθα από το καντήλι και ο Οδυσσέας ανασηκώθηκε. Απογοητευμένος είδε τον Ζάλωπ και τον έπιασε απ' τον γιακά.

-«Φαύλη οπτασία, άσε μου μια στιγμή ησυχίας! Φύγε, αυτήν τη στιγμή δεν θα μου τη χαλάσεις! Ανήκει σε μένα και την Πηνελόπη! Δεν σέβεσαι ούτε τους νεκρούς!»

-«Είμαι ο φροντιστής του τάφου, έχεις τρελαθεί, άσε με αμέσως, θα φωνάξω την αστυνομία!»

-«Και πως θα τους εξηγήσεις ποιος είσαι; Φύγε άθλιε απ' την ζωή μου!»

Ο Ζάλωπ τον σπρώχνει απότομα και ο Οδυσσέας χάνει την ισορροπία του. Σωριάζεται πάνω στα άνθη και το νωπό χώμα του μνήματος. Αυτό μπαίνει στο στόμα του. Ο Ζάλωπ παραληρεί εκστασιασμένος:

-«Δοκίμασε τη γεύση που έχει στα χείλη του ένας νεκρός, κάποιος που εσύ μάλιστα σκότωσες!»

-«Δεν έφταιγα εγώ αχρείε, η Πηνελόπη σκοτώθηκε σε ατύχημα!»

-«Σε ατύχημα που έγινε, όταν οι θύμησες την έζωσαν σε έναν σφικτό κλοιό και έχασε τον έλεγχο του τιμονιού! Εσύ πέρασες τη θηλιά στον λαιμό της! Δικά σου είναι τα φοίνια αίματα! Αυτά που έψαχνες στα σεντόνια, αυτά επέστρεψαν τώρα, για να σε τιμωρήσουν!»

Ο Οδυσσέας γυρνά την πλάτη του και ακούει μια μυστηριώδη φωνή:

-«Θέλω τόσο πολύ να ζήσω».

-«Εσύ μίλησες παλιάνθρωπε;»

-«Όχι», απαντά κοφτά ο Ζάλωπ που ποτίζει τα άνθη.

Ο Οδυσσέας αρχίζει να πίνει πριν μπει στο αμάξι του και ο Ζάλωπ εξοργίζεται φωνάζοντας:

«Κατάφερες ποτέ να αντιμετωπίσεις μια δύσκολη κατάσταση χωρίς αυτό; Δειλέ μέθυσε!»

Ο Οδυσσέας μαρσάρει, σχεδόν πατώντας το πόδι του μοναχού, και πηγαίνει στην γειτονιά της Πηνελόπης. Κοιτάζει από μακριά τα παιδιά της και καταρρέει. Πίνει ξανά. Μετά τηλεφωνεί την γυναίκα του: «Μαργαρίτα, είμαι ένα τέρας».

Ημέρα δέκατη-Όραμα δέκατο:

4 ΕΞΟΔΟΣ

ΚΑΘΑΡΣΗ

Ο Οδυσσέας παίρνει τον δρόμο της επιστροφής για το Άγιον Όρος. Φθάνει το σούρουπο. Δεν βρίσκει τον ιερομόναχο Πέτρο στο κελί του και τρέχει στους διπλανούς κοιτώνες. Και στην κουζίνα και στα λουτρά. Δεν είναι πουθενά. Τηλεφωνεί τον ψυχίατρό του για να πάρει θάρρος και του αφήνει μήνυμα: «Πρέπει να σε δω σήμερα». Κατηφορίζει στο μοναστικό κτήμα βγάζοντας από το σακίδιό του έναν φακό. Έχει τριγύρω ομίχλη.

Ο Ιερομόναχος Πέτρος είναι καθισμένος στην άκρη του βράχου. Φοράει γυαλιά, χρυσοποίκιλτο άμφιο, σανδάλια.

-«Γιατί φοράτε αυτήν την αμφίεση;»

-«Πρόσεχε που περπατάς, μην πατήσεις τα μυρμήγκια».

Ο Οδυσσεάς κάθεται απέναντί του κραδαινοντας το ουίσκι στο χέρι του.

-«Δεν μπορείς να ξεπεράσεις την φύση σου.

Νιώθεις τελικά πως αξίζεις την συγχώρεσή της;»

-«Αφού αισθάνομαι τώρα τον παλμό της να χτυπάει μέσα μου, πιστεύω πως ναι.».

-«Πως κατάφερες να της προσφέρεις ξανά παλμό; Πρέπει να δώσω ένα καλό τέλος στο εγχειρίδιό μου.»

-«Μετά την πρώτη μας νύχτα με την Πηνελόπη, κατάλαβα πως είχα φερθεί σκάρτα και της τηλεφώνησα. Εκείνη, όμως, έκτοτε δεν μου μίλησε ποτέ. Άρχισα να αυτό-μαστιγώνομαι. Συνέχισα να συνάπτω εφήμερες σχέσεις και να είμαι τομάρι. Έχω μαζέψει πολλές κατάρες ιερομόναχε»

-«Απελευθέρωσε τις».

-«Ήρθα στο Άγιον Όρος λίγα χρόνια αργότερα και ένας μοναχός με τον οποίο δέθηκα ονόματι Ευγένιος μου είπε να ψάξω και να βρω τρία άτομα τα οποία πλήγωσα στην ζωή μου, για να βρω συγχώρεση και ηρεμία. Τυχαία συνάντησα μετά από μια εβδομάδα σε μια βόλτα την Πηνελόπη. Έκανε πως δεν με είδε, αλλά εγώ την πλησίασα. Της ζήτησα να με ακούσει για δύο μόνο λεπτά.»

-«Τι σου απάντησε;»

-«Πως δεν θεωρεί ειλικρινή τη συγγνώμη μου. Πως ήρθα αργά».

-«Θέλω πίσω το μπαούλο με το δώρο που σου έδωσα, ανήκε στην θεία μου που πέθανε. Δεν αξίζει να είναι στα χέρια σου ένα τέτοιο αντικείμενο.»

Αυτά της τα λόγια με μάραναν, ένιωσα σαν άχρηστο ξερό χωράφι, όπου μάταια προσπαθεί ο ιδιοκτήτης του να σπείρει γερή σοδειά.

Έφυγε αμέσως βιαστικά: -«Έχω δουλειά, με περιμένουν».

-«Ήταν η τελευταία φορά που την είδα ζωντανή. Αυτό με πονάει. Πολύ.»

-«Το εννοούσες τότε πως μετανοείς;»

-«Ίσως όχι, γι' αυτό πιστεύω τώρα πως τότε με απέρριψε η Πηνελόπη. Ωστόσο τότε δεν καταλάβαινα πως δεν ήμουν ειλικρινής. Το έκανα μάλλον μηχανικά σαν άσκηση που μου ανατέθηκε, μου θύμιζε τον στρατό».

-«Πως καταλαβαίνεις τώρα ότι είσαι αυθεντικός;»

-«Λίγο πριν έρθω εδώ τηλεφώνησα την κόρη μου στην Γερμανία. Ήταν η ώρα που η μαμά της την ετοιμάζε για το σχολείο. Έξι ολόκληρα χρόνια προσπαθούσαμε για παιδί.»

-«Μπαμπά, θα χάσω το σχολικό» -«Ήθελα να σου πω ... να προσέχεις ... δεν θ' αφήσεις ποτέ κανένα αγόρι να σου φερθεί αναξιοπρεπώς» -«Μπαμπά, θα τα πούμε όταν έρθεις».

-«Άρα η κόρη σου σε οδήγησε εδώ; Ο φόβος σου μην πάθει τα ίδια με την Πηνελόπη σε ώθησε στο κυνήγι της συγχώρεσης;»

-«Δεν μ' αρέσει ο τόνος σου. Τι είσαι, η Ιερά Εξέταση; Δεν πρέπει να πρεσβεύεις την ανεκτικότητα στις αμαρτίες, τα αξιώματα της Εκκλησίας;»

-«Σου φανέρωσα εξαρχής πως στο κατώφλι μου δεν ξεδιαλύνω μπροστούρες με ετοιματζίδικες συνταγές.»

-«Περίεργος λόγος για μοναχό. Να ξέρεις πως ό,τι σου λέω πηγάζει από δυο αληθινούς παλμούς, τη ψυχής μου και της πεθαμένης μέσα μου. Στα οράματα που μου έστειλε ο Ζάλωπ είχα την ευκαιρία να βιώσω την ζωή της Πηνελόπης πριν πεθάνει. Και να ταυτιστώ μαζί της. Λίγα χρόνια αφότου την είδα στον δρόμο σύναψα μια σοβαρή, όπως πίστευα, σχέση και προδόθηκα. Δεν το περίμενα. Την αγαπούσα. Έπεσα σε βαριά κατάθλιψη. Δεν μπορούσα ξανά να εμπιστευτώ τις γυναίκες. Τότε κατάλαβα τι πέρασε στα χέρια μου η Πηνελόπη. Ο πρόσφατος τότε θάνατος του πατέρα μου χειροτέρεψε την κατάσταση. Με την μάνα μου δεν μιλούσαμε για προσωπικά και ένιωθα μόνος, ευάλωτος.»

-«Άρα, απέκτησες ενσυναίθηση λόγω της δικής σου τιμωρίας; και πάλι δεν είμαι σίγουρος πως πρόκειται για ειλικρινή μεταμέλεια.»

-«Γιατί δεν μ' ακούς; Αυτό το αντιπαθητικό φάντασμα, ο χαμαιλέοντας ο Ζάλωπ, μου έδειξε τον δρόμο ... Σημασία δεν έχει ...»

-«Κι όμως, εσύ τον Ζάλωπ τον έβριζες στα περισσότερα οράματα!»

-«Σημασία δεν έχει ότι δεν δύναται να σου δώσει ο νεκρός την συγχώρεση, ούτε η αυτό-τιμωρία που οι πράξεις σου είναι αμετάκλητες. Αλλά να πιστέψεις πως μπορείς να κατακτήσεις την εύνοιά του, κουρνιαάζοντας πάνω στη νεκρική σκέψη του ... σαν να ήταν ακόμη ζωντανός και να σου υποσχόταν πως θα σου δώσει μια δεύτερη ευκαιρία Ακούγοντας την Πηνελόπη να μιλάει από τον καναπέ στην ψυχίατρο της ήρθα πολύ κοντά στη ...»

-«Αυτό, ωστόσο, αποτελεί φαντασία, δεν έγινε στην αλήθεια ποτέ. Που ήσουν όταν άφηνε τη δουλειά και τα παιδιά της, για να τρέξει για αυτές τις θεραπείες; Πλάγιαζες ανέμελος σπίτι με την γυναίκα σου, ενώ μια άλλη γυναίκα πλάγιαζε στην απόγνωση και την ντροπή.»

-«Ίσως την άγγιξαν τα λόγια που της είπα στον τάφο της.»

-«Δόλιε, ποιον κοροιδεύεις; Ακούν οι νεκροί;»

Ο Οδυσσέας ήπια μονορούφι το υπόλοιπο μισό μπουκάλι και άρχισε να παραπατάει.

-«Ο Ζάλωπ πως ακούει, μιλάει και περπατάει στην σκέψη και των δυό μας;!»

-«Ο Ζάλωπ, καημένε, είναι μια επινόηση που σου σέρβιρα για να σε κάνω να αισθανθείς καλύτερα, να πιστέψεις πως μπορείς να βρεις την συγχώρεση από έναν νεκρό ... Κι εσύ το έχασες!»

-«Ψεύτη!! Καταραμένε!»

-«Βρίζε όσο θέλεις, εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους, μπορώ να ανεχτώ στον ιερό αυτό τόπο τέτοια υβριστικά παραληρήματα!»

-«Ίσως εν τέλει την αγάπησα, με τον τρόπο μου ...»

-«Βλέπεις αυτά τα μυρμήγκια που πέφτουν στον γκρεμό δίπλα σου, όσην ώρα μιλάμε;»

-«Γιατί όλο με διακόπτεις ... τι είδους εξομολογητής είσαι;

Πως βλέπεις τόσο μακριά, πως μπορώ να τα δω;»

-«Είσαι μεθυσμένος, γι' αυτό δεν βλέπεις.

Παρ' τα γυαλιά μου.

Δεν τα δίνεις σημασία τόσην ώρα, γιατί έμαθες να είσαι εγωιστής.

Αυτά όμως πέφτουν,

ένα προς ένα,

το ένα μετά το άλλο,

τσακίζονται στο μαλακό χώμα,

σαν να φορούν παρωπίδες ..

Κι εσύ απτόητος συνεχίζεις να μιλάς ...»

-«Εγώ ήμουν το μυρμήγκι που έπεσε, όχι η Πηνελόπη».

-«Ίσως ήσασταν και οι δυο σας.

Πρόσεχε! Μην πηγαίνεις, έτσι όπως είσαι, τόσο κοντά στον γκρεμό!»

-«Θέλω να τα δω πώς πέφτουν».

-«Σκέψου τη γυναίκα, το παιδί στην κοιλιά της και την κόρη σου στην Γερμανία. Σε χρειάζονται».

Ο Οδυσσεάς έσκυψε να δει από κοντά. Το μυρμήγκι φαινόταν να ζητάει βοήθεια, τον κοίταζε βαθιά μέσα στα μάτια και μετά ... έπεσε. Πάλεψε να το πιάσει και παραπάτησε. Κρεμόταν από τον γκρεμό:

-«Βοήθεια!»

Ο ιερομόναχος Πέτρος στωικά και με βραδύ βήμα αρχίζει να κατεβαίνει από τον βράχο.

-«Δώσε μου το χέρι σου, κάνε γρήγορα ιερομόναχε!»

Μια σκοτεινή φιγούρα του έτεινε το χέρι, ήταν ρυτιδιασμένο και αδύναμο:

-«Ζάλωπ, εσύ είσαι;

Νόμιζα πως θα ζούσες εννέα μόνο ημέρες, όσα ήταν και τα οράματα».

-«Μην σπαταλές δυνάμεις, προσπάθησε να σκαρφαλώσεις».

-«Ιερο ... ιερομόναχε Πέτρο, εσείς;»

-«Εγώ είμαι, ανέβα. Σωστά κατάλαβες, εγώ είμαι ο Ζάλωπ.

Όταν κρεμάστηκα υπό το βάρος των τύψεων που είχα παρατήσει την άρρωστη γυναίκα και το παιδί μου να πεθάνουν στον πόλεμο, δεν βρήκα ηρεμία ούτε ως νεκρός. Όλες μου οι ελπίδες για συγχώρεση ήταν χαμένες. Νεκροί εκείνοι, νεκρός κι εγώ. Σκέφθηκα πως η μόνη λύση θα ήταν να εντοπίσω τα κουφάρια τους στο ποτάμι και τις κατοικίες των νεκρών. Όμως τα πτώματα ήταν τόσα πολλά. Ξεκίνησα μόνος, με λίγα εφόδια και μια σχεδιά χωρίς κουπί. Έπλεα για χρόνια με σκισμένα κουρέλια ανάμεσα σε κουφάρια, χωρίς τροφή».

-«Τι είδες;»

-«Είδα ανθρώπους να ζουν με αξιοπρέπεια το υπόλοιπο της ζωής τους που έχασαν εδώ. Δούλευαν σκληρά, περπατούσαν, έτρωγαν, ωστόσο δεν χαμογελούσαν. Γιατί βαθιά μέσα τους γνώριζαν πως δεν είναι ζωντανοί. Εκεί μια μέρα εντόπισα την γυναίκα και τα δυο παιδιά μου. Ζούσαν φτωχικά, αλλά φαινότουσαν ευτυχισμένοι».

-«Πως το κατάλαβες;»

-«Το ένιωσα. Είχαν λυτρωθεί από την δειλία μου.

Όταν με είδε η γυναίκα μου, ήρθε τρέχοντας προς το μέρος μου πατώντας πάνω σε άλλα πτώματα, φωνάζοντας «Μάρκο, εσύ;» Οι δυο γιοί μου με πλησίασαν με καχυποψία. Όταν με αποκάλεσαν πατέρα, και ρώτησαν 'που ήσουν τόσα χρόνια' λύγισα. Πήρα μετά ένα χαρτί και άρχισα να ζωγραφίζω, έχοντας για μπογιές το αίμα της νεκρικής θάλασσας. Έκανα τα πορτρέτα τους και τα κρέμασα στην καλύβα. Όταν είδα πως η γυναίκα μου είχε κρεμασμένη την κορνίζα του γάμου μας ξέσπασα σε λυγμούς, με είχε εν τέλει συγχωρέσει και δεν το γνώριζα. «Δεν θα ξαναφύγω από κοντά σας ποτέ», είπα και τους αγκάλιασα.

«Έγινα ο φροντιστής τους μέχρι την τελική πνοή τους».

-«Πως πέθαναν;»

-«Τους συνέθλιψε η φυματίωση. Η γυναίκα μου υπέφερε καιρό, όσο ήταν ζωντανή από αυτήν την αρρώστια. Αναστήθηκα λόγω της συγχώρεσης που έλαβα από την νεκρή οικογένειά μου και ζω τρεις αιώνες ως μοναχός. Δημιουργώ ακολούθους, σταυροφόρους μιας τίμιας ζωής.

Γι' αυτό σου έστειλα τα οράματα, για να παλέψεις να γίνεις έστω για εννέα ημέρες υπηρέτης της Πηνελόπης, να πονέσεις μαζί της και να σε κατακλύσει ο πόθος να τη βοηθήσεις. Να ζήσεις πλάι σε έναν νεκρό, βλέποντας τι ευκαιρίες έχασες πριν ξεγλιστρήσει λάθρα και βίαια από τα χέρια και την απερισκεψία, την ακηδία σου.

Αυτή είναι η πεμπουσία της ασκητικής ζωής.

Σου ζήτησα να έρθεις μετά το πέρας των εννέα ημερών, καθώς ο αριθμός αυτός αντανακλά την ωρίμανση του εμβρύου. Εσύ αντί για εννέα μήνες είχες στην διάθεσή σου μόνο εννέα ημέρες για τον τόκο της μετάνοιας. Είσαι αναμφίβολα ο διαλεκτός του παπύρου μου. Κι όμως, ήρθες να με βρεις την έκτη ημέρα, γιατί βαθιά μέσα σου γνώριζες τη σημειολογία του Χριστιανισμού, αφού ήδη ερχόσουν από παλιά στο μοναστήρι.

Ήξερες ότι ως Πυθαγόρειος συμβολισμός το έξι, αντιπροσωπεύοντας την αρτιότητα του πρώτου τέλειου αριθμού, αντανakλά τις καταστάσεις της απόλυτης ισορροπίας και συνεκδοχικά της αρτιμέλειας του ανθρώπου. Αυτά τα χαρακτηριστικά της τελειότητας εγκοιλώθηκε το χριστιανικό σύστημα πίστης. Ο Θεός, κατά την Ιουδαιοχριστιανική παράδοση, δημιούργησε τον κόσμο σε 6 ημέρες, ενώ την έκτη ημέρα τον άνθρωπο. Ο Χριστιανισμός ενσωμάτωσε την ιερότητά του 6 σε θρησκευτικές πρακτικές, όπως τα εξαπτέρυγα και ο εξάψαλμος.

Ήρθες αγκομαμώντας να με βρεις την έκτη ημέρα, γιατί ήδη είχε βγάλει μέσα σου τα μπουμπούκια η ζωογόνος δύναμη της μεταμέλειας. Ήδη μάλιστα ένιωσε για πρώτη φορά υγιής, έβλεπε και σκεφθόσουν καθαρά. Χωρίς την ανάγκη του ψυχιάτρου σου.

-«Δεν ξέρω αν το έκανα συνειδητά ...»

-«Το έκανες, απλά δεν το γνώριζες ... όπως και όταν ζήτησες από την Πηνελόπη συγχώρεση στον δρόμο ήσουν αληθινός ...»

-«Γιατί το πιστεύετε αυτό;»

-«Μετά από το ένατο όραμα βρέθηκες να ανασαίνεις και να ζητάς συγχώρεση πάνω από έναν τάφο. Πάλεψες να αναστήσεις την 'δολοφονημένη' Πηνελόπη την ένατη ακριβώς ημέρα, τότε που θέριεψε στα σπλάχνα σου ο αβρός Οδυσσέας».

-«Αβρός Ο πατέρας μου έλεγε πάντοτε πως είμαι ένας τρυφερός κάκτος ...»

«Κρύψε τα αγκάθια σου Οδυσσέα» είχε πει πριν πεθάνει.

Με ήξερε καλά ο δόλιος ...».

-«Έμβρυο και τάφος,

Μήτρα και θόλος,

Αρχή και τελείωσις,

Φονεύς και Ζωοδότης,

Ενοχή και μετάνοια.

Απάθεια και Δύναμη.

Έκλεισε ο δικός σου κύκλος της αμαρτίας.

-«Με θεωρείτε δολοφόνο;» ο Οδυσσέας χαμήλωσε το βλέμμα του και έκανε να πιεί.

-«Ό,τι και να έγινε μου φάνηκες εξαρχής αυθεντικός. Η ιδέα πως πέθανε η Πηνελόπη και δεν έλαβες ποτέ συγχώρεση ήταν χαραγμένη στο πρόσωπό σου όταν με πρωτογνώρισες. Γι' αυτό σου παρέδωσα τον πάπυρο. Ήσουν άλλωστε ένας μετανάστης. Ήρθες από την ξενιτιά για να λάβεις συγχώρεση από κάποιον που αποδήμησε. Ότι ένιωθες τον μαρτυρικό, νεκρικό παλμό του από μίλια μακριά, ήταν το πρώτο σου εχέγγυο.

Αναπνέοντας μετά στα οράματα κάθε αγωνιώδη στιγμή που έζησε η Πηνελόπη υπό τη σκέπη του εγκλήματός σου εις βάρος της, βιώνοντας μαζί της τον σκληρό αγώνα της, ήρθες πιο κοντά στο τέρμα.

Έχεις τώρα την ευκαιρία να αναπληρώσεις για το κακό που προκάλεσες, μαθαίνοντας στα παιδιά σου αυτά που κατέκτησες από αυτό το ταξίδι.»

-«Γιατί μου προσφέρατε εννέα μόνο ημέρες, ενώ εσείς ζείτε τρεις ολόκληρους αιώνες;»

-«Πιστεύω κουράστηκα. Μου αρέσει σίγουρα αυτή η ζωή, αυτό που κάνω. Οι ανάσες μου ταυτίζονται με την γλυκιά οδύνη της λαχτάρας για συγχώρεση, με την ευεξία της προσφοράς μιας διεξόδου προς την απόκτησή της. Ωστόσο, πιστεύω εκπλήρωσα από νωρίς τον στόχο μου ... Ίσως ήθελα να νιώσω πως μετά από τις εννέα αυτές ημέρες θα τέλειωνε η δική μου αποστολή».

-«Σ' ευχαριστώ που με έσωσες.»

-«Ίσως σωθήκαμε και οι δυο. Προσπάθησε να κόψεις τα χάπια και το αλκοόλ. Δεν τα χρειάζεσαι. Ψάξε εκεί, μέσα σου» είπε ο ιερομόναχος πιάνοντας το στέρνο του Οδυσσέα. Εκεί που χτυπάει ο παλμός μας, από το ίδιο αίμα θρέφονται, εκεί βρίσκονται καλά φυλαγμένοι οι ζωντανοί και οι νεκροί μας. Άσε την Πηνελόπη να αναπαυτεί και τρέξε στην οικογένειά σου. Είσαι έτοιμος.»

Ο Οδυσσέας αποχαιρέτησε δακρυσμένος τον ιερομόναχο Πέτρο και μπήκε στο καράβι. Σκέφθηκε πως πριν αποχωρήσει για το εξωτερικό είχε μια υποχρέωση.

Σταμάτησε από τη γειτονιά της Πηνελόπης και είδε την μια κόρη της να μιλάει με φίλες της. Την πλησίασε με στέρεο βήμα: «Είχες μια πολύ αξιόλογη μητέρα ...» Εκείνη τον κοίταξε έκπληκτη και φοβισμένη. Έφυγε χωρίς να τον κοιτάξει.

Ο παλμός της Πηνελόπης σταμάτησε να χτυπά πια με βία στο στήθος του.

Το χώμα στον τάφο της παρέμεινε νωπό.

Ο ιερομόναχος Πέτρος πλάγιαζε μετά την προσευχή του γαληνεμένος.

Ο μοναχός Φρειδερίκος Ζάλωπ επιτέλους εκοιμήθη.